"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନର ତୃତୀୟ ନେତ୍ର ମିଳିଛି, ସେଥିପାଇଁ ଏବେ ତୁମର ଦୃଷ୍ଟି କାହା ପ୍ରତି ବି ଆକର୍ଷିତ ହେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଯେଉଁମାନଙ୍କର ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ପ୍ରତି ବେହଦର ବୈରାଗ୍ୟ ଥିବ, ସେମାନଙ୍କର ଲକ୍ଷଣ କିପରି ହୋଇଥିବ ?

ଉତ୍ତର:- ସେମାନେ ନିଜର ସବୁକିଛି ବାବାଙ୍କୁ ଅର୍ପଣ କରିଦେବେ, ଭାବିବେ ଏସବୁ କିଛି ବି ମୋର ନୁହେଁ । ବାବା — ଏହି ଶରୀର ମଧ୍ୟ ମୋର ନୁହେଁ ଏହା ତ ପୁରୁଣା ଶରୀର, ଏହାକୁ ମଧ୍ୟ ଛାଡ଼ିବାକୁ ହେବ । ସେମାନଙ୍କର ମୋହ ସବୁଆଡୁ ତୁଟି ଯାଇଥିବ ଅର୍ଥାତ୍ ନଷ୍ଟୋମୋହା ହୋଇଥିବେ । ସେମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଥିବ ଯେ ଏଠିକାର କୌଣସି ଜିନିଷ କାମରେ ଆସିବ ନାହିଁ, କାହିଁକିନା ଏହା ସବୁ ବିନାଶୀ ଅଟେ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ବାବା ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଏବଂ ସୃଷ୍ଟି ଚକ୍ରର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ଯାହାକି ଆଉ କେହି ଶୁଣାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ଗୀତା ହିଁ ଏକମାତ୍ର ଶାସ୍ତ୍ର ଅଟେ ଯେଉଁଥିରେ ରାଜଯୋଗର ବର୍ଣ୍ଣନା ହୋଇଛି, ଭଗବାନ ଆସି ନରରୁ ନାରାୟଣ କରୁଛନ୍ତି । ଏକଥା ଗୀତା ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ରରେ ନାହିଁ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବାବା କହିଛନ୍ତି, ମୁଁ ତୁମକୁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇଥିଲି । ଏକଥା ବୁଝାଇଥିଲି ଯେ ଏହି ଜ୍ଞାନ କୌଣସି ପରମ୍ପରାରୁ ଚାଲି ଆସୁନାହିଁ । ବାବା ଆସି ଗୋଟିଏ ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା କରୁଛନ୍ତି । ବାକି ଆଉ ସମସ୍ତ ଧର୍ମର ବିନାଶ ହୋଇଯାଉଛି । କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ର ଆଦି ପରମ୍ପରାରୁ ଚାଲୁନାହିଁ । ଅନ୍ୟ ଯେଉଁମାନେ ଧର୍ମ ସ୍ଥାପନ କରିବାକୁ ଆସୁଛନ୍ତି ସେ ସମୟରେ କୌଣସି ବିନାଶ ହେଉନାହିଁ, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ସବୁ ଖାଲି ହୋଇଯିବ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଶାସ୍ତ୍ର ଆଦି ପଢି ଆସୁଛନ୍ତି, ଯଦିଓ ଏମାନଙ୍କର (ବ୍ରାହ୍ମଣ ଧର୍ମର) ଶାସ୍ତ୍ର ହେଉଛି ଗୀତା କିନ୍ତୁ ତାହା ମଧ୍ୟ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ହିଁ ତିଆରି କରିଥା'ନ୍ତି କାହିଁକିନା ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ର ରହିବ ନାହିଁ, ଅନ୍ୟ ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା ସମୟରେ ବିନାଶ ତ ହେଉନାହିଁ । ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ଶେଷ ହେଉନାହିଁ ଯାହା ପୁଣି ନୂଆ ହେବ । ତାହା ହିଁ ଚାଲି ଆସୁଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେମାନେ ବୁଝୁଛ ଯେ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ଶେଷ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ଆମକୁ ବାବା ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ କେବଳ ଗୀତାର ହିଁ ହେଉଛି । ଗୀତା ଜୟନ୍ତୀ ମଧ୍ୟ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି । ବେଦ ଜୟନ୍ତୀ ତ ହେଉ ନାହିଁ । ଭଗବାନ ତ ଜଣେ, ତେଣୁ ଜୟନ୍ତୀ ମଧ୍ୟ ଜଣଙ୍କର ହିଁ ପାଳନ କାରିବା ଦରକାର । ବାକି ସମସ୍ତେ ହେଲେ ରଚନା, ସେମାନଙ୍କଠାରୁ କିଛି ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ । ବାବଙ୍କଠାରୁ ହିଁ ବର୍ସା ମିଳୁଛି । ଦାଦା, କକା ଆଦିଙ୍କ ଠାରୁ କୌଣସି ବର୍ସା ମିଳେନାହିଁ । ଏବେ ଇଏ ହେଉଛନ୍ତି ତୁମର ବେହଦର ବାବା, ବେହଦର ଜ୍ଞାନଦାତା । ଇଏ କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ର ଶୁଣାଉନାହାଁନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ଏସବୁ ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଶାସ୍ତ୍ର । ମୁଁ ଏହି ସବୁର ସାର କଥା ତୁମକୁ ବୁଝାଉଛି । ଶାସ୍ତ୍ର କୌଣସି ପାଠପଢା ନୁହେଁ । ପାଠପଢା ଦ୍ୱାରା ତ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ । ଏହି ପାଠ ବାବା ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଭଗବାନୁବାଚ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ପୁଣି ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପରେ ମଧ୍ୟ ଏହିପରି ହେବ । ସନ୍ତାନମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଆମେ ବାବାଙ୍କ ଠାରୁ ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ ଜାଣିଯାଇଛୁ । ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଏକଥା ଆଉ କେହି ବୁଝାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ବାବା ଏହି ମୁଖ କମଳ ଦ୍ୱାରା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ଏହା ଭଗବାନଙ୍କର ଲୋନ୍ ନେଇଥିବା ମୁଖ ଅଟେ ନା, ଯାହାକୁ ଗଉମୁଖ ମଧ୍ୟ କହିଥା'ନ୍ତି । ସିଏ ବଡ଼ମାତା ଅଟନ୍ତି ନା । ଏହାଙ୍କ ମୁଖରୁ ଜ୍ଞାନର ମହାବାକ୍ୟ ବାହାରିଥାଏ, ଜଳ ଆଦି ନୁହେଁ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ପୁଣି ଗଉମୁଖରୁ ଜଳ ଦେଖାଇ ଦେଇଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେମାନେ ବୁଝୁଛ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ କ'ଣ-କ'ଣ ସବୁ କରୁଛନ୍ତି । କେତେ ଦୂରକୁ ଗଉମୁଖ ଆଦିରୁ ପାଣି ପିଇବା ପାଇଁ ଯାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେମାନେ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେଉଛ । ଏକଥା ତ ଜାଣିଛ — ବାବା କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ଆସି ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା କରିବା ପାଇଁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଦେଖୁଛ କିପରି ପଢାଉଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏକଥା କହୁଛ ଯେ — ଭଗବାନ ଆମକୁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି କେବଳ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ତୁମର ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ତୁମେ ଜାଣୁଛ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଅଳ୍ପ ମନୁଷ୍ୟ ରହିବେ । କଳିଯୁଗରେ କେତେ ଢେର ମନୁଷ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । ବାବା ଆସି ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା କରୁଛନ୍ତି । ଆମେ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେଉଛୁ । ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେଉଥିବା ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଦୈବୀଗୁଣ ଦେଖାଦେବ । ସେମାନଙ୍କ ଭିତରେ କ୍ରୋଧର ଅଂଶ ମଧ୍ୟ ରହିବ ନାହିଁ । ଯଦି କେବେ କ୍ରୋଧ ଆସିଗଲା ତେବେ ସଙ୍ଗେ-ସଙ୍ଗେ ବାବାଙ୍କୁ ପତ୍ର ଲେଖିବେ, ବାବା ଆଜି ମୋ ଦ୍ୱାରା ଏହି ଭୁଲ ହୋଇଗଲା । ମୁଁ କ୍ରୋଧ କରିଦେଲି, ବିକର୍ମ କରିଦେଲି । ବାବାଙ୍କ ସହିତ ତୁମର କେତେ ସମ୍ପର୍କ ରହିଛି । ବାବା କ୍ଷମା କରିଦିଅ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି କ୍ଷମା ଆଦି ହୁଏ ନାହିଁ । ବାକି ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ଏପରି ଭୁଲ କରିବ ନାହିଁ । ଶିକ୍ଷକ କୌଣସି କ୍ଷମା କରନ୍ତି ନାହିଁ । ରେଜିଷ୍ଟର ଦେଖାଇଥା'ନ୍ତି — ତୁମର ବ୍ୟବହାର ଭଲ ନୁହେଁ । ବେହଦର ବାବା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି — ତୁମେ ନିଜର ବ୍ୟବହାର ବା ଚାଲିଚଳନକୁ ଦେଖୁଛ! ପ୍ରତିଦିନ ନିଜର ହିସାବ କିତାବ ଦେଖ, କାହାକୁ ଦୁଃଖ ଦେଇନାହିଁ ? କାହାକୁ ବିରକ୍ତି କରିନାହିଁ ତ ? ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କରିବା ପାଇଁ ସମୟ ତ ଲାଗିଥାଏ ନା । ଦେହ-ଅଭିମାନ ବହୁତ କଷ୍ଟରେ ଛାଡ଼ିଥାଏ । ଯେତେବେଳେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବିବ ସେତେବେଳେ ବାବାଙ୍କ ପ୍ରତି ମଧ୍ୟ ସ୍ନେହ ରହିବ । ନ ହେଲେ ଦେହର କର୍ମ ବନ୍ଧନରେ ହିଁ ବୁଦ୍ଧି ବାନ୍ଧି ହୋଇ ରହିଥାଏ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମକୁ ଶରୀର ନିର୍ବାହ ଅର୍ଥେ କର୍ମ ମଧ୍ୟ କରିବାକୁ ହେବ,

କିନ୍ତୁ ସେଥିରୁ ମଧ୍ୟ ସମୟ ବାହାର କରିପାରିବ । ଭକ୍ତି ପାଇଁ ସମୟ ବାହାର କରିଥାନ୍ତି ନା । ମୀରା କୃଷ୍ଣଙ୍କର ହିଁ ସ୍ମୃତିରେ ରହୁଥିଲା ନା । ତଥାପି ପୁନର୍ଜନ୍ମ ତ ଏହିଠାରେ ହିଁ ନେଇଥିବ ।

ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରୁ ବୈରାଗ୍ୟ ଆସୁଛି । କାରଣ ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରେ ପୁଣି ପୁର୍ନଜନ୍ମ ନେବାର ହିଁ ନାହିଁ କାରଣ ଏହି ଦୁନିଆ ହିଁ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ଏହି ସବୁ କଥା ତୁମର ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି । ଯେପରି ବାବାଙ୍କ ଭିତରେ ଜ୍ଞାନ ଅଛି ସେହିପରି ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ଭତିରେ ମଧ୍ୟ ଏବେ ସେହି ଜ୍ଞାନ ଅଛି । ଏହି ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରର ଜ୍ଞାନ ଆଉ କାହା ବୁଦ୍ଧିରେ ନାହିଁ । ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ କ୍ରମ ଅନୁସାରେ ଅଛନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିରେ ରହୁଛି ଯେ ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ପତିତ ପାବନ ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି, ସେ ଆମକୁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଏକଥା ମଧ୍ୟ କେବଳ ତୁମେମାନେ ହିଁ ଜାଣିଛ । ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ପୁରା ୮୪ଜନ୍ମର ଚକ୍ର ଅଛି । ଏକଥା ସ୍ମୃତିରେ ରହୁଛି — ବର୍ତ୍ତମାନ ଏଇ ନର୍କରେ ଏହା ଶେଷ ଜନ୍ମ ଅଟେ, ଏହାକୁ କୁହାଯାଉଛି ରୌରବ ନର୍କ । ଏଠାରେ ବହୁତ ବିକାର ରହିଛି, ସେଥିପାଇଁ ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ଘର-ଦ୍ୱାର ଛାଡ଼ି ଜଙ୍ଗଲକୁ ଚାଲି ଯାଉଛନ୍ତି । ତାହା ହେଲା ଶାରୀରିକ ସନ୍ନ୍ୟାସ । ତୁମେମାନେ ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ୱାରା ସନ୍ନ୍ୟାସ କରୁଛ କାହିଁକିନା ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମକୁ ଏବେ ଘରକୁ ଫେରିବାକୁ ହେବ । ତେଣୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଭୁଲିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏହି ପୁରୁଣା ଛି-ଛି ଦୁନିଆ ଏବେ ଯେପରିକି ବିନାଶ ହୋଇ ପଡ଼ିଛି । ଯଦି ଘର ପୁରୁଣା ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ନୂଆ ଘର ତିଆରି ହୋଇଗଲେ ମନରେ ଆସିଥାଏ ନା — ଏହି ଘର ତ ଭାଙ୍ଗିଯିବ । ଏବେ ତୁମେମାନେ ପଢୁଛ ନା । ଜାଣିଛ ଏବେ ନୂଆ ଦୁନିଆର ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି । ଆଉ ଅଳ୍ପ ସମୟ ବାକି ଅଛି । ବହୁତ ସନ୍ତାନମାନେ ଆସି ପାଠ ପଢିବେ । ନୂଆ ଘର ଏବେ ତିଆରି ହେଉଛି, ପୁରୁଣା ଘର ଧୀରେ ଧୀରେ ଭାଙ୍ଗି ଚାଲିଛି । ବାକି ଅଳ୍ପ ଦିନ ଅଛି । ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏବେ ଏହି ବେହଦର କଥା ଅଛି । ଏବେ ଆମର ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରେ ମନ ଲାଗୁନାହିଁ । ଶେଷରେ ଏସବୁ କିଛି ମଧ୍ୟ କାମରେ ଆସିବ ନାହିଁ, ଆମେ ଏଠାରୁ ଯିବାକୁ ଚାହୁଁଛୁ । ବାବା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ପ୍ରତି ମନ ଲଗାଅ ନାହିଁ । ମୋତେ ଏବଂ ଘରକୁ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ । ନ ହେଲେ ବହୁତ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡିବ ଏବଂ ପଦ ମଧ୍ୟ ଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଯିବ । ଆତ୍ମାକୁ ଏବେ ଚିନ୍ତା ହେଉଛି ଯେ ମୁଁ ୮୪ ଜନ୍ମ ଭୋଗ କରିଛି ଏବେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ, ତେବେ ଯାଇ ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ । ବାବାଙ୍କ ମତରେ ଚାଲିବାକୁ ହେବ ତେବେ ଯାଇ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଜୀବନର ନିର୍ମାଣ ହୋଇପାରିବ । ବାବା ହେଉଛନ୍ତି ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେମାନେ ହିଁ ଜାଣିଛ । ବାବା ଭଲ ଭାବରେ ମନେ ପକାଇ ଦେଉଛନ୍ତି, ସେହି ବେହଦର ବାବା ହିଁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି, ସେ ହିଁ ଆସି ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହି ପାଠ ମଧ୍ୟ ପଢ, ଶରୀର ନିର୍ବାହ ଅର୍ଥେ ମଧ୍ୟ ସବୁକିଛି କର । କିନ୍ତୁ ଟ୍ରଷ୍ଟି ହୋଇ ରୁହ ।

ଯେଉଁ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କର ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ପ୍ରତି ବେହଦର ବୈରାଗ୍ୟ ଥିବ ସେମାନେ ନିଜର ସବୁ କିଛି ବାବାଙ୍କୁ ଅର୍ପଣ କରିଦେବେ । ମୋର କିଛି ବି ନୁହେଁ । ବାବା ଏହି ଶରୀର ମଧ୍ୟ ମୋର ନୁହେଁ । ଏହା ତ ପୁରୁଣା ଶରୀର ଅଟେ, ଏହାକୁ ମଧ୍ୟ ଛାଡ଼ିବାକୁ ହେବ, ସମସ୍ତଙ୍କଠାରୁ ମୋହ ତୁଟାଇବାକୁ ହେବ । ନଷ୍ଟୋମୋହା ହେବାକୁ ପଡିବ । ଏହା ହେଉଛି ବେହଦର ବୈରାଗ୍ୟ, ତାହା ହଦର ବୈରାଗ୍ୟ ଅଟେ । ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ଯେ ଆମେ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଯାଇ ନିଜର ମହଲ ତିଆରି କରିବୁ । ଏଠାକାର କିଛି ବି କାମରେ ଆସିବ ନାହିଁ କାହିଁକି ନା ଏସବୁ ହଦର ଅଟେ । ତୁମେ ଏବେ ହଦରୁ ବାହାରି ବେହଦକୁ ଯାଉଛ । ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏବେ ଏହି ବେହଦର ଜ୍ଞାନ ହିଁ ରହିବା ଦରକାର । ଏବେ ଆଉ କେଉଁଥିରେ ଦୃଷ୍ଟି ପଡୁ ନାହିଁ । ଏବେ ତ ନିଜର ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ବାବା ଆସି ଆମକୁ ପାଠପଢାଇ ସାଥିରେ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ତୁମ ପାଇଁ ଏହା କୌଣସି ନୂଆ ପାଠପଢା ନୁହେଁ । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଆମେ କଳ୍ପ କଳ୍ପ ଏହି ପାଠ ପଢୁଛୁ । ତୁମ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ କ୍ରମାନୁସାରେ ନମ୍ବରରେ ଅଛନ୍ତି । ସାରା ଦୁନିଆରେ କେତେ ମନୁଷ୍ୟ ଅଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ତୁମେ ଅଳ୍ପ କେତେ ଜଣ ହିଁ ଏହି କଥାକୁ ଜାଣିଛ । ଧିରେ-ଧିରେ ଏହି ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ବୃକ୍ଷ ବୃଦ୍ଧି ହେଉଛି । ଡ୍ରାମା ପ୍ଲାନ୍ ଅନୁସାରେ ସ୍ଥାପନା ନିଶ୍ଚିତ ହେବ । ସନ୍ତାନମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଏହା ଆମର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଗଭର୍ଣ୍ଣମେଣ୍ଟ ଅଟେ । ଆମେ ଦିବ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟି ଦ୍ୱାରା ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଦେଖୁଛୁ । କାରଣ ଆମକୁ ସେଠାକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ଭଗବାନ ମଧ୍ୟ ଜଣେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି, ସିଏ ହିଁ ଆମମାନଙ୍କୁ ପାଠପଢାଉଛନ୍ତି, ରାଜଯୋଗ ବାବା ହିଁ ଶିଖାଇଥିଲେ । ସେ ସମୟରେ ଲଢାଇ ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ ଲାଗିଥିଲା, ଅନେକ ଧର୍ମର ବିନାଶ, ଗୋଟିଏ ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା ହୋଇଥିଲା । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ସେହି ଅଟ, କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ତୁମେ ହିଁ ପଢି ଆସୁଛ, ବର୍ସା ନେଇ ଆସୁଛ । ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁ ନିଜ ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ । ଏହା ହେଉଛି ବେହଦର ପାଠପଢା । ଏହି ଶିକ୍ଷା କେହି ମନୁଷ୍ୟ ମାତ୍ର ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ ।

ବାବା ଶ୍ୟାମ ଏବଂ ସୁନ୍ଦରର ରହସ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ଜାଣୁଛ ଏବେ ଆମେ ସୁନ୍ଦର ହେଉଛୁ । ପ୍ରଥମେ ଶ୍ୟାମଳ ଥିଲୁ । କୃଷ୍ଣ କ'ଣ ଏକା ଥିଲେ, ସାରା ରାଜଧାନୀ ଥିଲା ନା । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଆମେ ନର୍କବାସୀରୁ ସ୍ୱର୍ଗବାସୀ ହେଉଛୁ । ଏବେ ତୁମକୁ ଏହି ନର୍କ ପ୍ରତି ଘୃଣା ଆସୁଛି । ତୁମେମାନେ ଏବେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଙ୍ଗମଯୁଗକୁ ଆସି ଯାଇଛ । ବହୁତ ଆସୁଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଏମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ସେହିମାନେ ବାହାରିବେ ଯେଉଁମାନେ କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ବାହାରିଥିବେ । ସଙ୍ଗମଯୁଗକୁ ମଧ୍ୟ ଭଲ ଭାବରେ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ଆମେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ଅର୍ଥାତ୍ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେଉଛୁ । ମନୁଷ୍ୟ ତ ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବୁଝୁନାହାଁନ୍ତି ଯେ ନର୍କ କ'ଣ ଏବଂ ସ୍ୱର୍ଗ କ'ଣ ? କହୁଛନ୍ତି ସବୁ କିଛି ଏହିଠାରେ ହିଁ ଅଛି, ଯିଏ ସୁଖୀ ସେ ସ୍ୱର୍ଗରେ ଅଛନ୍ତି , ଯିଏ ଦୁଃଖୀ ସେ ନର୍କରେ ଅଛନ୍ତି । ଅନେକ ମତ ରହିଛି ନା । ଗୋଟିଏ ଘରେ ମଧ୍ୟ ଅନେକ ମତ ହୋଇଯାଉଛି । ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମୋହର ଆକର୍ଷଣ

ଅଛି, ତାହା ତୁଟୁ ନାହିଁ । ମୋହର ବଶବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ କିଛି ବି ବୁଝୁନାହାଁନ୍ତି ଯେ ଆମେ କିପରି ରହୁଛୁ । ପଚାରୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନଙ୍କର ବାହାଘର କରିବୁ ? କିନ୍ତୁ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଏହି ନିୟମ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଯାଉଛି ଯେ ତୁମେ ସ୍ୱର୍ଗବାସୀ ହେବାପାଇଁ ଗୋଟିଏ ପାର୍ଶ୍ୱରେ ଜ୍ଞାନ ନେଉଛ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ପାର୍ଶ୍ୱରେ ପଚାରୁଛ ଯେ, ପିଲାମାନଙ୍କୁ ନର୍କରେ ପକାଇବୁ ? ପଚାରୁଛ ତେବେ ବାବା କହିବେ କରିଦିଅ । ବାବାଙ୍କୁ ପଚାରୁଛନ୍ତି ତେବେ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯାଙ୍କର ଭିତରେ ମୋହ ଅଛି, ଏବେ ମନା କଲେ ମଧ୍ୟ ଅବଜ୍ଞା କରିଦେବେ । ଝିଅର ବିବାହ ତ କରାଇବାକୁ ହିଁ ହେବ, ନ ହେଲେ ସଙ୍ଗଦୋଷରେ ପଡି ଖରାପ ହୋଇଯିବେ । ପୁଅମାନଙ୍କର (ବିବାହ) କରାଇପାରିବ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ସାହସ ଦରକାର ନା! ବାବା ଏହାଙ୍କ (ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ)ଦ୍ୱାରା ଏହିଭଳି ଅଭିନୟ କରାଇଲେ ନା । ଏହାଙ୍କୁ ଦେଖି ପୁଣି ଅନ୍ୟମାନେ କରିବାକୁ ଲାଗି ପଡ଼ିଲେ । ଘରେ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଝଗଡ଼ା ହୋଇଯାଉଛି । ଏହା ହେଉଛି ହିଁ ଝଗଡ଼ାର ଦୁନିଆ, କଣ୍ଟାର ଜଙ୍ଗଲ ଅଟେ ନା । ପରସ୍ପରକୁ କଷ୍ଟ ଦେଉଛନ୍ତି । ସ୍ୱର୍ଗକୁ କୁହାଯାଉଛି ବଗିଚା । ଏହା ହେଉଛି ଜଙ୍ଗଲ । ବାବା ଆସି କଣ୍ଟାରୁ ଫୁଲ କରୁଛନ୍ତି । କେହି ଅଳ୍ପ ବାହାରୁଛନ୍ତି, ପ୍ରଦର୍ଶନୀରେ ଯଦିଓ ହଁ-ହଁ କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ କିଛି ମଧ୍ୟ ବୁଝୁନାହାଁନ୍ତି । ଗୋଟିଏ କାନରେ ଶୁଣି ଅନ୍ୟ କାନରେ ବାହାର କରିଦେଉଛନ୍ତି । ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ କରିବା ପାଇଁ ସମୟ ତ ଲାଗିବ ନା । ମନୁଷ୍ୟ ନିଜକୁ କ'ଣ କଣ୍ଟା ବୋଲି ଭାବୁଛନ୍ତି କି ? ବର୍ତ୍ତମାନ ଯଦିଓ ଚେହେରା ମନୁଷ୍ୟ ଭଳି ଅଛି କିନ୍ତୁ ଚରିତ୍ର ମାଙ୍କଡ ଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଖରାପ ଅଟେ । କିନ୍ତୁ ନିଜକୁ ଏପରି ଭାବୁନାହାଁନ୍ତି ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ନିଜର ରଚନାକୁ (ପିଲାମାନଙ୍କୁ) ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । ଯଦି ବୁଝୁନାହାଁନ୍ତି ତେବେ ଘରୁ ବାହାର କରିଦେବା ଦରକାର । କିନ୍ତୁ ସେହିଭଳି ତାକତ ଥିବା ଦରକାର ନା । ମୋହର କୀଟ ଏପରି ଲାଗି ରହୁଛି ଯାହାକି ବାହାରୁ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ତ ନଷ୍ଟୋମୋହା ହେବାକୁ ପଡିବ । ମୋର ତ ଜଣେ ଆଉ କେହି ନୁହଁନ୍ତି । ଏବେ ବାବା ନେବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି । ତେଣୁ ପାବନ ହେବାକୁ ପଡିବ । ନ ହେଲେ ବହୁତ ଦଣ୍ଡ ଖାଇବାକୁ ପଡିବ ଏବଂ ପଦ ମଧ୍ୟ ଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଯିବ । ଏବେ ନିଜକୁ କିପରି ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ କରିବା କେବଳ ସେହି ଚିନ୍ତା ହିଁ ଲାଗି ରହିଛି । ଶିବ ମନ୍ଦିରକୁ ଯାଇ ତୁମେମାନେ ବୁଝାଇ ପାରିବ — ଭଗବାନ ଭାରତକୁ ସ୍ୱର୍ଗର ମାଲିକ କରିଥିଲେ, ଏବେ ସେ ଆସି ପୁଣି ସ୍ୱର୍ଗର ମାଲିକ କରୁଛନ୍ତି, କହୁଛନ୍ତି କେବଳ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ପ୍ରତି ବେହଦର ବୈରାଗୀ ହୋଇ ନିଜର ସବୁ କିଛି ଅର୍ପଣ କରି ଦେବାକୁ ହେବ । ମୋର କିଛି ବି ନୁହେଁ, ଏହି ଶରୀର ମଧ୍ୟ ମୋର ନୁହେଁ । ଏଥିରୁ ମୋହ ତୁଟାଇ ନଷ୍ଟମୋହା ହେବାକୁ ପଡିବ ।

(୨) ଏପରି କେବେ କୌଣସି ଭୁଲ୍ କରିବାର ନାହିଁ ଯାହାକି ରେଜିଷ୍ଟର ଅର୍ଥାତ୍ ଚରିତ୍ରରେ ଦାଗ ଲାଗିଯିବ । ସମସ୍ତ ଦୈବୀ ଗୁଣ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ, ଭିତରେ ଟିକିଏ ବି କ୍ରୋଧର ଅଂଶ ନଥିବ ।

ବରଦାନ:- ଡବଲ ଲାଇଟ୍ ହୋଇ ସର୍ବ ସମସ୍ୟାକୁ ହାଇଜମ୍ପ ଲଗାଇ ଅତିକ୍ରମ କରୁଥିବା ତୀବ୍ର ପୁରୁଷାର୍ଥୀ ହୁଅ ।

ନିଜକୁ ସର୍ବଦା ଅମୂଲ୍ୟ ରତ୍ନ ମନେ କରି ବାପଦାଦାଙ୍କର ହୃଦୟ ରୂପୀ ଡବା ଭିତରେ ରୁହ ଅର୍ଥାତ୍ ସର୍ବଦା ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତିରେ ବୁଡି ରୁହ ତେବେ କୌଣସି କଥାରେ ମୁଶକିଲ୍ର ଅନୁଭବ କରିବ ନାହିଁ, ସବୁ ବୋଝ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ଏହି ସହଜଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ଡବଲ ଲାଇଟ୍ ହୋଇ ପୁରୁଷାର୍ଥରେ ହାଇଜମ୍ପ ଲଗାଇ ଅର୍ଥାତ୍ ଲମ୍ପ ଦେଇ ତୀବ୍ର ପୁରୁଷାର୍ଥୀ ହୋଇଯିବ । ଯେତେବେଳେ ବି କୌଣସି ପ୍ରକାରର ମୁଶକିଲ୍ର ଅନୁଭବ ହେଉଛି ସେତେବେଳେ ବାବାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ବସିଯାଅ ଏବଂ ବାପଦାଦାଙ୍କର ବରଦାନର ହାତ ନିଜ ଉପରେ ଅନୁଭବ କର ଏହା ଦ୍ୱାରା ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ସର୍ବ ସମସ୍ୟାର ସମାଧାନ ବାଟ ମିଳିଯିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ସହଯୋଗର ଶକ୍ତି ଅସମ୍ଭବ କଥାକୁ ମଧ୍ୟ ସମ୍ଭବ କରିଦିଏ — ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ସୁରକ୍ଷିତ ରହିବାର ଦୁର୍ଗ ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****